

Біль. — Оболоки, що з боліт, гладун,
Стихії пильнувальник, — у підсаку.
На всю блакить — на шворці — кілька суконь, —
Меридіян, що крізь буття веде.

Розплющивши повіки, спить водій
На соломині, яка — тон високий.
Як дійсність, — листя, що тремтить, осики, —
Поволі — з перегинами — вода.

Руйнуючи перемикань породи,
Найменше — найтугіший скрізь — порядок.
І там, де щойно сутінки щербаті,

Як пуголки, — все нові орбіти,
Аркади, віяльця, що — нескінченний ряд,
Де серце, захлинаючись, горить.